

L'illa dels LLIBRES

REVISTA D'ACTUALITAT LITERÀRIA

Alejandro Palomas

Presenta un nou univers literari amb "Un país amb el teu nom"

Donna Leon i Guido Brunetti, un matrimoni ben avingut després de 30 anys

El milió d'euros del Premio Planeta revela el misteri sobre la identitat de Carmen Mola

CONTINGUTS

02 ALEJANDRO PALOMAS
"TOTS TENIM DRET A UNA SEGONA OPORTUNITAT"

05 EL MILIÓ D'EUROS DEL PREMIO PLANETA REVELA EL MISTERI SOBRE LA IDENTITAT DE CARMEN MOLA

07 ABDULRAZAK GURNAH, UN PREMI NOBEL DE LITERATURA INÈDIT

08 DONNA LEON I GUIDO BRUNETTI, UN MATRIMONI BEN AVINGUT DESPRÉS DE 30 ANYS

11 TRET DE SORTIDA AL 42, EL NOU FESTIVAL DE GÈNERES FANTÀSTICS DE BARCELONA

13 "L'HORROR DE RÈQUIEM", DE MARC PASTOR REP EL PREMI ICTINEU A LA MILLOR NOVEL·LA EN CATALÀ

14- RAIG VERD PUBLICA EN CATALÀ "EL DIABLE A LA CREU", LA NOVEL·LA QUE VA ESCRIURE THIONG'O, DES DE LA PRESÓ, D'AMAGAT, EN PAPER DE VÀTER

18-"SENSE POR" PER MARTÍ GIRONELL

Donna Leon encara manté intacte el seu matrimoni amb el comissari Brunetti amb qui ha compartit una trentena de novel·les. Leon ens parla en el nou lliurament de la revista de L'illa dels Llibres de la relació amb el comissari i de les claus per escriure una bona novel·la negra. Alejandro Palomas torna amb "Un país amb el teu nom", una novel·la plena de sentiments i escrita des del cor on recrea un nou univers literari.

El festival 42 reivindicarà al novembre el gènere fantàstic de la mà del comissari Ricard Ruíz amb la primera edició d'un festival que comptarà amb 200 participants, entre escriptors i moderadors, en 74 activitats.

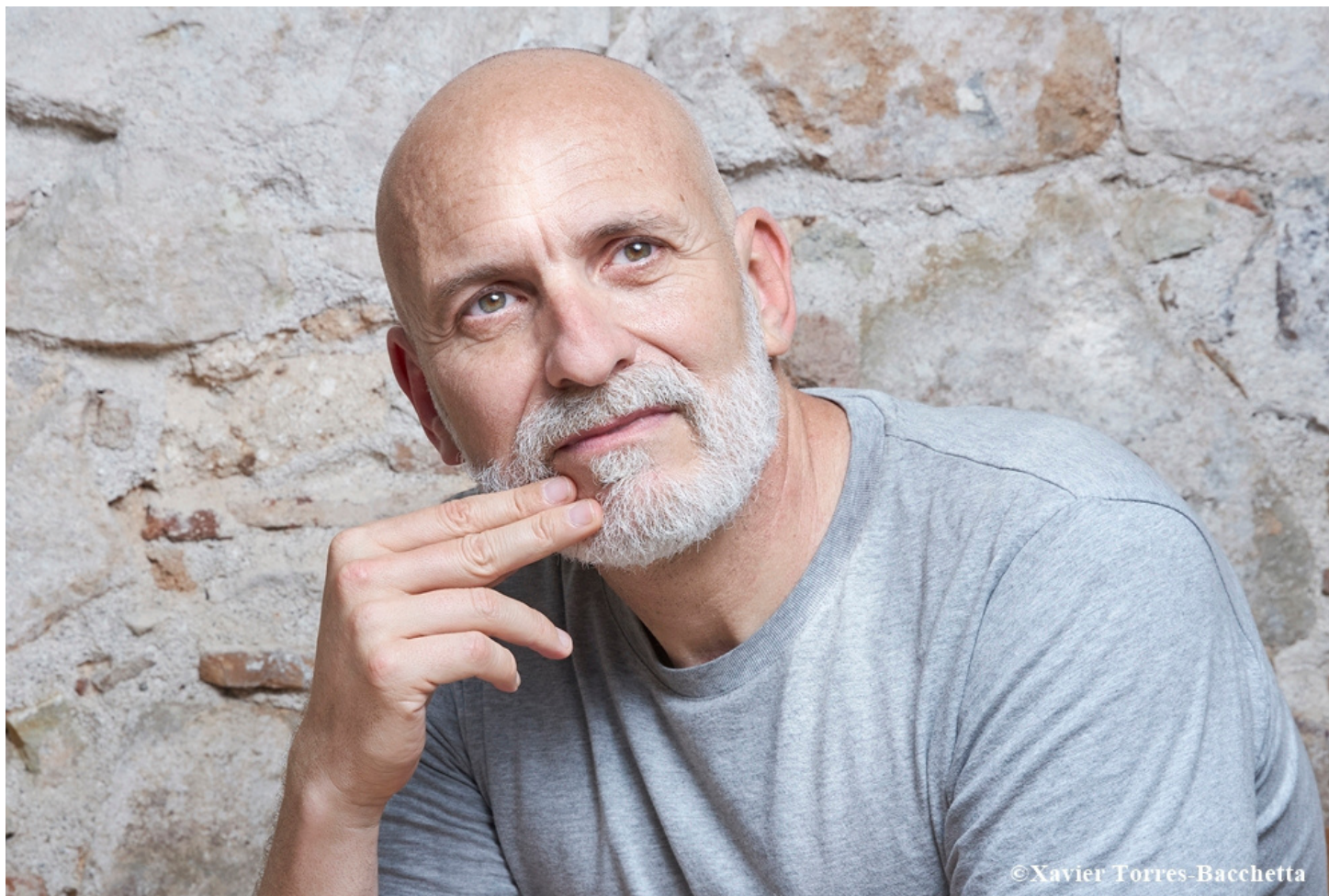
No ens oblidem del Premio Planeta que gràcies a un milió d'euros ha revelat el misteri sobre la identitat de Carmen Mola.

Jordi Milian
Director de L'Illa dels Llibres
www.illadelsllibres.com

Alejandro Palomas

“Tots tenim dret a una segona oportunitat”

L'escriptor presenta la nova novel·la “Un país amb el teu nom” on recrea un nou univers literari, però mantenint la seva essència.

Una història d'amistat en plena maduresa, és el punt de partida de la nova novel·la de l'autor de títols com “Una mare”, “Un gos” i “Un amor”.

Es tracta d'un nou univers creat per Palomas que manté l'essència de la seva literatura i ho fa tres anys després d'aconseguir el Premi Nadal. L'autor confessa que no ha tingut cap pressió després de rebre el prestigiós guardó, però “Un país amb el teu nom” (Columna/

Destino), suposa un canvi amb la creació de nous personatges que formaran part de la família literària de Palomas i els seus lectors i lectores.

UN TÍTOL DE LA NOVEL·LA COM A HOMENATGE A LA SEVA MARE

Alejandro Palomas confessa que sempre té problemes amb els títols de les seves novel·les. La seva idea original era “Un país”, però el

va descartar “tal com està el món avui en dia era un títol poc convenient.”, però llavors la seva mare li va suggerir “Un país amb el teu nom”. La resposta va ser que no podia titular el llibre “Alejandro”, però la seva mare va insistir en el fet que el títol havia de ser “Un país amb el teu nom”.

La idea va agradar i va creure que seria interessant dedicar un títol que convida als lectors a posar el seu nom a la novel·la.

Alejandro Palomas ens proposa conèixer a l'Edith i en Jon que són els únics habitants d'un petit poble abandonat. Als 74 anys, l'Edith, publicista jubilada, ocupa l'antiga rectoria juntament amb els seus onze gats. En Jon, cuidador d'elefants al zoo i a punt de fer-ne seixanta, viu a l'antiga escola.

Tot i que al principi no es relacionen, una urgència amb un dels gats servirà perquè l'Edith i en Jon comencin a fer amistat. Un dia, però, la vida se'ls capgira quan la direcció del zoo comunica al

Jon que prescindeixen dels seus serveis, fet que coincideix amb dues pertorbadores notícies més: dues granges d'aus s'instal·laran a prop del poble i l'ajuntament convertirà la gran casa del llac en un hotel rural per dinamitzar la zona.

"NO PODIA SEGUIR ESCRIVINT SOBRE UN PLANETA QUE JA NO HI ÉS"

Alejandro Palomas tenia clar que havia de començar un nou univers literari "No podia seguir escrivint sobre un planeta que ja no hi és. De fet, els meus pares van morir al març en vuit dies de diferència". Va començar a escriure la novel·la dues setmanes abans que la seva mare emmalaltís per un càncer.

Durant els set mesos de patiment, Palomas assegura que "havia de ser una novel·la diferent perquè m'estava preparant per a l'orfanat. No podia continuar escrivint sobre la família de sang i havia de crear una nova família i van aparèixer Jon i Edith."

L'autor confessa que es tracta de "dos personatges que s'assemblen més al que jo soc ara i que el visc en aquests moments, a més de

comptar amb les personalitats que jo voldria rodejar-me, quan la meva mare no hi fos i hagués de crear una família." Afegeix que "Són la tipologia de personalitat que més desitjo tenir al meu costat en la segona part de la meva vida."

NOVEL·LA ESCRITA DURANT LA PANDÈMIA SOBRE LES SEGONES OPORTUNITATS

La novel·la va ser escrita durant la pandèmia i malgrat que segons confessa "mai he escrit quan el meu entorn estava malament", el

procés d'escriptura "ha estat com una investigació sobre com jo he cregut que era la millor fórmula de poder sortir-nos d'aquest estrany moment que hem viscut." No li ha interessat la pandèmia, però sí el que succeirà després i "com podia encarar l'orfanat i el pas per la pandèmia i a vegades els moments de recolliment obligat i les catàstrofes són moments per repensar-se i sortir-ne diferent". La novel·la també parteix de la necessitat "Necessitava convence'm que en realitat, sí podíem sortir millors de la pandèmia i anar a un lloc millor."

Defineix "Un país amb el teu nom com "una novel·la de segones oportunitats on tots els personatges tenen una segona oportunitat no escollida". L'Edith i en Jon es mouen per les pàgines de la novel·la de forma reactiva i reaccionen a una petita catàstrofe quan creuen que ja no els passarà res. Un dels missatges que voldria deixar clar amb la novel·la és l'afirmació que "Tots tenim dret a una segona oportunitat".

LA INVISIBILITAT I EL PODER DE SENTIR-SE LLIURE

No és casualitat que els protagonistes de la novel·la tinguin 75 i 59 anys "Són les edats invisibles dels homes i les dones. Ets invisible perquè ningú et mira, però si ningú et mira no has de respondre davant de ningú i llavors ets lliure.

Cal deixar de pensar en un càstig i donar-li la volta i veure que es tracta d'una benedicció. Aquest és un dels temes que vol tractar a partir d'ara en les seves novel·les "perquè necessito aquesta llibertat i quan els personatges se senten lliures es mouen de forma independent perquè no se senten observats".

OBJECTIU, COMPLIR UNA PROMESA A LA SEVA MARE I ALLIBERAR A UNA ELEFANTA

Els animals com succeïx a totes les seves novel·les tenen un protagonisme "Els personatges humans es mouen en un entorn rodejat d'animals i l'animal i l'humà estan al mateix nivell sobretot gràcies per la presència de Susie, una elefanta del zoo que es converteix en el tercer puntal de la novel·la.

Jon detesta els zoològics, però el seu somni de ser cuidador d'elefants "fa que sacrifiqui el seu antizooisme a la possibilitat de treballar amb aquests animals i llavors veurem com s'estableix el vincle animal i humà". L'elefanta Susi està inspirada en l'animal del zoo de Barcelona que tot i que l'haurien d'haver traslladat a un santuari al sud de França, encara continua al parc. La seva mare abans de morir li va demanar que tragués l'elefanta del zoològic de Barcelona "si un virus tan petit ha estat capaç de matar milions de persones i confinar-nos ¿Com un home no pot treure un elefant d'un zoo?". Davant d'aquesta petició Palomas assegura que "encara que hagi d'encadenar-me als barrots de la gàbia ho faré i segur que algun dia podrem celebrar que Susi ja viu al santuari del sud de França".

El milió d'euros del Premio Planeta revela el misteri sobre la identitat de Carmen Mola

Era una edició especial, per la celebració dels setanta anys del guardó i per l'anunci de la quantitat econòmica que rebria el guanyador o guanyadora del premi. Un milió d'euros anunciava un dia abans del lliurament, el president del Grup Planeta, Jose Crehueras, situant el Premio Planeta com el guardó literari més ben dotat del món.

Els 654 originals presentats en aquesta edició han superat les obres de les anteriors edicions i suposa una xifra rècord, sent l'edició que més originals ha rebut.

La sorpresa, tot i que, els rumors dels darrers dies ja apuntaven a Carmen Mola com a possible candidata, va ser el moment de l'anunci de l'obra guanyadora quan es revelava qui hi havia darrere del pseudònim de l'autora. Considerada com l'**Elena Ferrante** espanyola, la seva identitat ha estat un misteri guardat fins ara en secret.

Si l'anunci del milió d'euros va ser una sorpresa, també ho va ser el moment de l'anunci de l'obra guanyadora quan es va revelar que

sota el pseudònim de **Carmen Mola**, la suposada professora d'institut madrilenya, s'amagaven el trident de guionistes: **Jorge Díaz, Agustín Martínez i Antonio Mercero**.

Carmen Mola ha estat un fenomen de vendes amb la seva trilogia protagonitzada per la inspectora Elena Blanco amb els títols "La núvia gitana", "La xarxa porpra" i "La nena" publicades a Alfaguara i La Campana.

Planeta torna a fitxar a un autor de la competència després de Javier Cercas i Manuel Vila, ara a dos anys.

"LA BESTIA", ASSASSINANTS EN PLENA PANDÈMIA DE CÒLERA A MADRID

La novel·la "La bestia" està ambientada l'any 1834 a la ciutat de Madrid, en plena pandèmia del còlera. Per Jorge Díaz, el principal personatge de la novel·la és la ciutat de Madrid i per aquest motiu es van presentar al premi amb el títol de "Ciudad de fuego". Un Madrid molt diferent de l'actual, on la brutícia, fang als carrers i la presència d'un

tancat que encerclava una ciutat que patia una epidèmia de còlera.

Els confinaments de les persones amb símptomes o no poder concentrar-se més de deu persones estaven a l'ordre del dia, una situació que recorda i molt a la viscuda amb la pandèmia de la Covid-19. Díaz assenyalava que "en aquest ambient vam decidir escriure una novel·la de Carmen Mola, plena d'assassinats, crims i terror, però volíem fer un salt i escriure una novel·la històrica".

Pels autors de la novel·la, el subtítol de l'obra sempre va ser "La bestia. Madrid 1834", una història sobre una ciutat cercada per la malaltia i les tropes carlistes on era molt difícil viure. A més, l'aparició d'una bèstia, que no se sap si es persona o animal, va assassinant nenes de classes baixes de Madrid. La investigació haurà d'esbrinar qui és aquesta bèstia que comet aquests crims.

Antonio Mercero ha destacat que el fil principal de la novel·la "és la cerca per part de Lucia, una nena de quinze anys, la seva germana Clara de deu anys, que ha estat segrestada per un assassí de nenes, en un ambient opressiu marcat per la pandèmia i per la guerra carlista". Mercero defineix "La bestia" com "una història de cerca i de superació amb aires dickensians amb el desig que les dues germanes òrfenes es puguin retrobar."

La novel·la, segons **Agustín Martínez**, acaba sent "un mirall deformat de la realitat viscuda amb la pandèmia. Les ressonàncies entre 1834 i l'actualitat són sorprenents i malgrat que la situació de viscuda també volem deixar un missatge d'esperança de poder ressorgir d'aquests desastres".

**PALOMA SÁNCHEZ-GARNICA,
FINALISTA**

L'escriptora madrilenya **Paloma Sánchez-Garnica** ha estat finalista amb la novel·la "**Últimos días en Berlín**", presentada al premi sota el títol "**Hijos de la ira**".

Es tracta d'una novel·la històrica, "d'amor i d'amistat de gent corrent i gent quotidiana en una època molt convulsa". La novel·la està ambientada, al Berlín dels anys trenta previs a la Segona Guerra Mundial", segons ha assenyalat l'autora, on un jove no abandona el seu somni de retrobar-se amb la seva mare i el seu germà menor, als que la família va haver d'abandonar fugint del règim leninista. Per Sánchez-Garnica es tracta "d'una trama d'història i intriga. Una novel·la sobre els efectes que provoquen els totalitarismes en la societat" amb l'ascens del nazisme i l'època estalinista com a rerefons històric.

La cerimònia de lliurament del Premi Planeta al MNAC es va desenvolupar amb fortes mesures de seguretat per la presència del rei Felip i la reina Leticia i va comptar entre d'altres del ministre de Cultura

Miquel Iceta, la ministra d'Educació, Pilar Alegria, l'alcalde de Barcelona Ada Colau i per primer cop en tres anys un membre del govern, la consellera de Cultura Natàlia Garriga, assistia a la gala.

Abdulrazak Gurnah, un premi Nobel de Literatura inèdit

La Magrana i Salamandra, publicaran en català i en castellà respectivament el Premi Nobel de Literatura 2021-

Després de la sorpresa de l'anunci del premi Nobel de Literatura a l'escriptor d'origen tanzà Abdulrazak Gurnah i les poques traduccions existents de la seva obra en castellà i inexistent en català, Penguin Random House anuncia en un comunicat la publicació de bona part de l'obra en català i en castellà.

La Magrana publicarà en català "By the sea" protagonitzada per dos refugiats de Zanzíbar que es troben en una petita ciutat costanera d'Anglaterra i "Afterlives" on l'escriptor dona vida als oblidats de la guerra colonial a través la història d'un nen robat per les tropes alemanyes.

El Director Literari de La Magrana, Joan Riambau assenyala «Ens fa molta il·lusió poder donar la benvinguda a Abdulrazak Gurnah al catàleg de La Magrana, un segell que en aquesta nova etapa que iniciem referma la seva aposta per la literatura internacional de qualitat. Les seves novel·les, que ara es traduiran per primera vegada al català, ens descobreixen un autor amb un extraordinari talent narratiu i unes històries de profunda humanitat.»

En castellà, l'editorial Salamandra publicarà "By the sea", "Paradise", una novel·la històrica nominada als premis Booker i Whitbread,

"Desertion" on Abdulrazak Gurnah ofereix un relat d'amor ple de contradiccions durant els últims anys del colonialisme i "Afterlives". De moment no hi ha data de publicació de les novel·les.

Nascut a Zanzíbar (Tanzània) l'any 1948, viu al Regne Unit i van començar a escriure als 21 anys des de l'exili anglès. Es tracta d'un autor que ha escrit obres en anglès i compta amb una desena de novel·les publicades. L'any 1980 va accedir a la universitat Bayero Kano a Nigèria. Després, es va

traslladar a la universitat de Kent on va obtenir el seu doctorat en 1982. En l'actualitat, és professor i director dels estudis de grau en el departament d'anglès. Les seves recerques se centren en el postcolonialisme, així com el colonialisme especialment relacionat amb Àfrica, el Carib i l'Índia.

El jurat del Nobel ha decidit guardonar a l'escriptor "Per la seva penetració compassiva i intransigent dels efectes del colonialisme i el destí del refugiat en el golf entre cultures i continents".

Donna Leon i Guido Brunetti, un matrimoni ben avingut després de 30 anys

L'escriptora nordamericana publica "Esclaus del desig" (Edicions 62 / Seix Barral), la trentena novel·la protagonitzada pel comissari Brunetti.

Donna Leon presentava en societat l'any 1991 al **comissari Guido Brunetti**. La relació continua trenta anys després amb la publicació de la trentena novel·la protagonitzada pel comissari venecià. Més de vint milions d'exemplars venuts i traduccions a més d'una vintena d'idiomes avalen l'èxit de les seves novel·les. Un èxit que va assimilar bé "L'èxit i la fama són molt difícils de gestionar. Jo em vaig fer famosa als seixanta anys i hi ha poc risc de patir-ne les conseqüències. Però si la fama t'arriba als divuit anys realment t'afecta" afirma l'autora. Nascuda a Nova Jersey als Estats Units a mitjans dels anys seixanta va decidir marxar a Itàlia i després de treballar de guia turística a Roma o ser professora finalment ho va deixar tot per dues de les grans passions: l'òpera i la literatura.

PASSIÓ PER L'ÒPERA I LA LITERATURA

Donna Leon assegura que "Gran part de les coses que m'han passat en la meua vida han estat pura sort". Va debutar com a novel·lista amb "Mort a la Fenicce". La inspiració va arribar segons afirma la mateixa autora va arribar gràcies a l'òpera "Estava en una òpera i vaig començar a parlar amb un director que no agradava a ningú, i llavors vaig pensar... i si el matessin?, segur que seria un tema interessant per a una novel·la." I així va sorgir una part de

l'argument d'una de les novel·les més celebrades de Leon "Mai havia escrit abans perquè em dedicava més al tema acadèmic i llavors vaig començar a escriure la novel·la. Va ser un èxit i després es van publicar més novel·les fins a arribar a la trentena.". Malgrat la seva passió per l'òpera en la trentena de novel·les publicades només ha fet anar al comissari

dues vegades a l'òpera "M'agrada l'òpera, però he intentat que la meua passió es mantingui lluny dels meus llibres. Has de limitar-ho perquè pot arribar a avorrir al lector."

UNA RELACIÓ DE TRENTA ANYS AMB BRUNETTI

Va escriure aquella primera novel·la sense "el desig de

publicar-la i només volia saber si seria capaç de narrar una història d'una manera interessant. Cada llibre que he escrit, sempre l'he començat sense saber de què anirà. Però tot és pura sort."

Així va néixer la relació entre Donna Leon i Guido Brunetti, un matrimoni que trenta anys després segueix ben avingut. "Em segueix agradant Brunetti, però el més important és que em segueix agradant escriure les novel·les i em continua semblant divertit narrar una història. La novel·la número trenta de Brunetti ha estat tan divertida d'escriure com la primera.". Sobre la continuïtat del matrimoni és contundent "Brunetti i jo seguirem units sempre que segueixi gaudint de l'escriptura i, avui en dia encara gaudeixo." Per crear Brunetti no es va inspirar en una persona concreta, però confessa que "el personatge ha anat creixent i compta amb qualitats de molts dels meus

amics, però no s'inspira en ningú en concret".

EL LLEGAT DE BRUNETTI

Reflexionant sobre el llegat que ens deixa el comissari Brunetti, Leon assegura que "A ell no li agraden els acusadors i els que utilitzen la força sigui física, econòmica o social. Em posa molt nerviosa quan veig l'abús de poder i això està molt marcat en Brunetti. Sovint assumeix investigacions que no tenen res a veure amb la llei o la policia i no li agrada que algú pateixi una injustícia. Aquesta és l'essència dels llibres, les víctimes de la injustícia perquè Brunetti odia aquest fet com jo". Sobre l'evolució del personatge i de si ha canviat o no, per Donna Leon "a la majoria de gent canvia. Ell s'ha convertit en l'àmbit intel·lectual més pessimista i la seva visió del món s'ha enfosquit per què ha canviat a pitjor. La seva esperança sobre el món s'ha

deteriorat una mica perquè no veu un futur molt favorable per la humanitat."

Donna Leon tampoc és gaire optimista sobre el futur "percebo un gir gradual a la dreta i no només a Europa. La meva visió del món també s'està enfosquant. No veig raó per l'optimisme". Assegura que "M'obsessiona més l'escalfament global que la pandèmia". Malgrat això assegura "En el meu petit món la meua vida és feliç i tinc una vida privilegiada perquè si no fos així, estaria boja". Fa un temps va deixar Venècia, després de viure gairebé quaranta anys, una ciutat que gràcies a la pandèmia els venecians han recuperat "perquè abans arribaven al voltant de 30 milions de turistes i no podies ni sortir de casa. Per a un venecià, poder passejar pel carrer, era gairebé impossible. Pels turistes i pels que viuen del turisme la pandèmia ha provocat una situació complicada, però jo evidentment estic al costat dels venecians."

CANVI DE VENÈCIA PER SUÏSSA

Ara, viu en un petit poble de Suïssa d'uns 350 habitants o de "350 vaques" com afirma Leon. A Donna Leon li agrada passar desapercibuda i per aquesta raó mai ha permès que els seus llibres es traduïssin a l'italià. Les raons que argumenta són les possibles crítiques dels italians "temo que els italians que no han llegit els meus llibres es puguin sentir ofesos perquè una autora no italiana escriu sobre els problemes d'Itàlia.

Tu pots escopir sobre la teva sopa, però no vols que ningú ho faci en la teva."

Els temes socials han marcat l'obra de Donna Leon i el comissari Brunetti, el canvi climàtic, l'abús del poder, el tràfic de persones o l'homofòbia són alguns dels temes que ha tractat i denunciat durant tots aquests anys.

Ara publica "Esclaus del desig" (Edicions 62 / Seix Barral) on aborda el tema de l'explotació sexual que arrenca amb l'aparició de dues noies inconscients i amb ferides greus a l'entrada de l'hospital civil de Venècia. Brunetti va darrere la pista de dos joves venecians que podrien haver incorregut en un delictes d'omissió del deure de socors. Però el que en un primer moment semblava una negligència aviat posa en evidència alguna cosa més greu: una connexió amb una xarxa mafiosa que es dedica al tràfic il·legal de persones, i que porten fins a Venècia immigrants africans. Sobre el tema de l'esclavatge sexual ja el va tractar en la seva quarta novel·la i vint-i-sis anys després hi torna "Llavors ja parlava de la situació de les dones que són enganyades per venir a Europa amb la promesa d'aconseguir un treball i una millora econòmica i que acaben treballant en la prostitució en contra de la seva voluntat." Donna Leon es mostra

dolguda perquè "Vint-i-sis anys després, continua passant el mateix i amb dones d'una raça diferent, d'una altra nacionalitat per part d'altres homes d'altres nacionalitats, però es reproduïx el mateix patró i succeïx el mateix a Europa. És com si la policia estigués de vacances, perquè les víctimes són dones. Em preocupa molt que no s'ha fet gairebé res per posar fi a aquest drama i a més, ara el problema és molt més gran, perquè s'importen moltes més dones com a esclaves sexuals".

La nova novel·la també ens situa a Nàpols, una ciutat que segons el seu parer "és la pura essència del caos i un desastre, però em fascina la ciutat". Sobre els seus habitants els qualifica de "divertidíssims, encantadors i també una mica penques"

No és mossega la llengua quan parla de la màfia i que avui en dia s'ha blanquejat donant una imatge molt diferent "La màfia s'ha actualitzat i ha passat a ser una classe respectada i això fa que els hi entri més diners i més beneficis. Abans hi havia guerres entre membres de la màfia, però ara jo no es maten entre ells i formen aliances."

CLAUS PER ESCRIURE UNA BONA NOVEL·LA NEGRA

Donna Leon ens dona les claus per escriure una bona novel·la negra. Com a primer element important "necessitem un personatge que agradi als lectors i sempre és millor eliminar algun personatge empàtic, perquè matar el dolent és una pèrdua de temps".

La persona que resolt el cas sempre ha de ser empàtica i interessant perquè a la majoria de crims el lector segueix a l'investigador. Necessites una víctima que desprengui empatia i crec que és millor que no aparegui sang a les pàgines de la novel·la". Els crims són molt aristotèlics. El narrador veu els fets a través dels ulls dels personatges que descriu. Les escenes sexuals o eròtiques no es calculen del tot bé en les novel·les negres. A la majoria de lectors d'aquest gènere no els agrada i la majoria d'escriptors nòrdics han intentat superar aquest prejudici dels lectors." Finalment afegeix que cal "donar amb el to i mostrar-te agradable amb el lector. És important tractar al lector per igual i com algú que entén les coses"

Tret de sortida al 42, el nou Festival de Gèneres Fantàstics de Barcelona

Del 3 al 7 de novembre Barcelona acull la primera edició del festival que comptarà amb 200 participants, entre escriptors i moderadors, en 74 activitats.

L'escriptor, periodista i professor Ricard Ruiz Garzón és el comissari del 42, el Festival de Gèneres Fantàstics de Barcelona. Les activitats es duran a terme entre dos espais, Fabra i Coats: Fàbrica de Creació i la Biblioteca Ignasi Iglésias-Can Fabra.

42, neix amb l'objectiu de reivindicar no un gènere, com poden ser la ciència-ficció o la fantasia, sinó tots els que comparteixen codis de les narratives no realistes o no mimètiques.

Ricard Ruiz afirma que "El segle XXI no té una realitat. En té moltes. I calen nous instruments per explicar-les." Potser per aquest motiu "els gèneres fantàstics han esclatat com mai, darrerament. De Harry Potter a Joc de trons, de les noves trilogies d'El senyor dels anells i Star Wars a sèries com Stranger Things o Black Mirror, de les utopies i distopies sobre les xarxes socials, la robòtica i el posthumanisme a la consolidació dels videojocs com a punta de llança de la indústria cultural. Vivim una

efervescència de les narratives no realistes: de la ciència-ficció, de les fantasies èpica, fosca i urbana, del nou fantasy, del clàssic fantàstic de trencament de la realitat, de les narratives sobre la por, de la reinvençió del realisme màgic i de les relectures de la mitologia, les llegendes i els contes de fades."

El festival compta amb una doble proposta "d'una banda, la de difondre els nous terrenys de recreació, revisitació i experimentació que aquests

gèneres i les seves hibridacions estan produint a les nostres lletres i arreu del món. I, de l'altra, la de recuperar una tradició que a casa nostra no sempre ha estat ben tractada, malgrat sustentar-se en una llarga nòmina de noms indiscutibles" afegeix el comissari del festival.

La primera edició del festival girarà per diversos eixos temàtics en aquesta primera edició seran la mitologia, els robots, el posthumanisme, el feminisme, el solarpunk, el fantàstic transgressor, la fantasia èpica, el terror, la narrativa juvenil, les narracions orals, l'humor, els jocs i els videojocs.

Alexandra Bracken, Elia Barceló, Susanna Clarke, Care Santos, César Mallorquí, Nicholas Eames, Rosa Montero, Marc Pastor, Coia Valls, Francesco Nepitello, Margarida Aritzeta, Stuart Turton, Joan-Lluís Lluís, Cristina Fernández Cubas, Maite Carranza, Albert Monteys, Carmen Maria Machado, Manel Loureiro, Bel Olid, Elisabetta Gnone, Giovanna Rivero, Anna Starobinets, Richard Morgan i Wojciech Orliński són alguns dels noms que protagonitzaran la primera edició del 42.

Durant cinc dies, 42, comptarà amb 74 activitats i més de 200 participants on hi seran alguns dels màxims exponents d'aquests gèneres, però també valors emergents i noves propostes. També serà importants els homenatges a Stanislaw Lem, Ana María Matute, Víctor Nubla i Domingo Santos.

I PER QUÈ EL NOM DE 42?

El nom de 42, no és casualitat i els organitzadors asseguren que es tracta d'un nombre ple de significats en els gèneres fantàstics. En la pagina web del festival

asseguren que "42 és el número per excel·lència de la ciència-ficció i, per extensió, de tots els gèneres fantàstics. Se'n fan mems, samarretes i articles sencers per treure'n l'entrellat. Se l'homenatja, s'hi juga, se'n fan citacions més o menys amagades. I, sobretot, se n'intenta revelar el misteri."

42, afirmen que és la **sorprenent resposta a la pregunta "Quin és el sentit de la vida, l'univers i tot plegat?"**, i la dona l'ordinador Pensament Profund, després de meditar-hi 7,5 milions d'anys, a la

novel·la de Douglas Adams Guia galàctica per a autoestopistes. A la novel·la, després de la cèlebre resposta, l'ordinador rebla el clau dient que, en realitat, el problema és que la pregunta no estava ben plantejada. La qual cosa, és clar, portarà els personatges a construir un ordinador millor per poder plantejar la Pregunta Definitiva...". Moltes preguntes es plantejaran al 42 i que seran respostes pels diferents convidats al primer festival de gèneres fantàstics de Barcelona del 3 al 7 de novembre.

“L’horror de Rèquiem”, de Marc Pastor rep el Premi Ictineu a la Millor Novel·la en Català

Organitzats per la Societat Catalana de Ciència-Ficció i Fantasia (SCCFF) i per l'associació cultural El Biblionauta, respectivament, els Premis Ictineu volen reconèixer les millors obres de fantasia, ciència-ficció i terror publicades en català l'any anterior.

“L’horror de Rèquiem”, de **Marc Pastor** (signat també pel seu alter ego Víctor Negro), **ha estat guardonat amb el Premi Ictineu a la Millor Novel·la en Català**. Pastor, ja va obtenir el guardó en 2018 per *Farishta*, ex aequo amb *Enxarxats*, de Carme Torras. Defineix la seva novel·la com a “humor còsmic”, un gènere on barreja bizzarro, terror i comèdia.

Marc Pastor debutava al segell Mai Més amb ‘**L’horror del Rèquiem**’. En Rèquiem, un auxiliar de forense troba un misteriós anell a l’estómac d’una noia difunta, un seguit de malsons el portarà a investigar una societat secreta amb resultats tan terrorífics com absurds. Com a curiositat podem trobar dues edicions de la novel·la, una signada per Marc Pastor i l’altre per Víctor Negro el protagonista de ‘L’any de la plaga’.

Guàrdies! Guàrdies! (Mai Més), de **Terry Pratchett**, ha estat guardonat amb el Premi Ictineu a la Millor Novel·la Traduïda ex aequo amb **Llengua materna** (Chronos) de **Suzette H. Elgin** que també ha

rebut el guardó a la millor coberta. *Exhalació*, de Ted Chiang, ha aconseguit tant el Premi Ictineu al Millor Recull Traduït com el guardó al Millor Conte Traduït; i el Premi Ictineu al Millor Conte en Català l’ha rebut Roser Cabré-Verdiell per *Soc la llevadora* (Males Herbes)

Igualtat de ritus (Mai Més) de **Terry Pratchett**, ha guanyat el Premi Alba a la Millor Novel·la Juvenil Traduïda. Finalment el Premi Alba al Millor Novel·la Fantàstica Juvenil ha estat per **Misteris de la boira** (Columna) de **Selena Soro**.

Mai Més ha estat l’editorial més guardonada en la present edició dels Premis Ictineu i dels Premis Alba. **Sergio Pérez**, editor de Mai Més ha destacat “Per nosaltres,

treballar i publicar textos de Terry Pratchett, Ted Chiang i Marc Pastor ja és un goig. Hem estat un any celebrant i gaudint aquests llibres, i els guardons són la guinda que corona l’alegria que ens han aportat.”

Els Premis Ictineu estan organitzats per la Societat Catalana de Ciència-ficció i Fantasia (SCCFF) per tal de reconèixer les millors obres de gènere publicades en català, ja es tracti d’originals o de traduccions

Per la seva banda, els Premis Alba són una iniciativa de l’associació cultural El Biblionauta i s’atorguen als millors llibres de literatura fantàstica per a joves en català.

Raig Verd publica en català “El diable a la creu”, la novel·la que va escriure Thiong’o, des de la presó, d’amagat, en paper de vàter

Després de la publicació en català de **“Lluitar amb el diable”**, les seves memòries de la presó, i la trilogia de les memòries de la seva vida: “Somnis en temps de guerra”, “A la Casa de l’Intèrpret” i “Neix un teixidor de somnis”; i dels assajos “Desplaçar el centre” i “Descolonitzar la ment”, Raig Verd publica una nova traducció de l’obra de **Ngugi wa Thiong’o**. Ara ens arriba **“El diable a la creu”** amb traducció de **Josefina Caball**. Es tracta d’una de les obres més destacades de l’autor i que va escriure en kikuiu, la seva llengua materna. El kikuiu és una llengua africana que el parlen al voltant de sis milions de persones, sobretot en el centre de Kenya.

L’obra seria publicada l’any 1980, però Thiongó va escriure la novel·la ‘El diable a la creu’ a la presó i d’amagat. Ho va fer en unes condicions difícils ‘vaig escriure la novel·la en un rotlle de paper de vàter’, recordava l’autor l’any 2017 en una visita Barcelona. Thiongó també assegurava que malgrat el que tothom pot pensar ‘el paper de vàter de la presó era dur i aspre’. La novel·la “El diable a la creu” és una defensa a la llengua i una crítica al capitalisme, l’explotació, el colonialisme i l’imperialisme. Protagonitzada per la jove Warĩnga, marxa del seu poble, Ilmorog, per prosperar a la capital. En un ambient d’explotació i opressió en tots els àmbits, aconsegueix treballar en un despatx de Nairobi. Però, intenten abusar d’ella, l’acomiaten, la fan fora del pis i el seu company l’abandona. Expulsada per la ciutat, sola i sense res, puja a un matatũ per tornar a Ilmorog on es troba a diverses persones que li explicaran les seves experiències.

Sobre el personatge protagonista Ngugi wa Thiong’o destacava a

“Lluitar amb el Diable. Memòries de la presó”, “Com que, de la classe treballadora, les dones són les persones més explotades i oprimides, volia dibuixar una dona forta i determinada, disposada a oposar-se a les seves condicions actuals i a lluitar-hi en contra. La Warĩnga reflectirà en la ficció l’esperit de resistència i de resiliència de les dones al llarg de la història de Kenya.”

Nascut a Kenya l’any 1938 en el si d’una família de pagesos, Ngugi wa Thiong’o, va viure bona part de la seva infància i l’adolescència sota el domini colonial britànic fins a la revolta de la guerrilla Mau Mau (1952-1962), que va portar a la independència del país.

A diferència d’altres destacats autors com Wole Soyinka o Chinua Achebe, va decidir escriure les seves obres en la seva llengua materna, el kikuiu i abandonar l’anglès. Aquest fet el va portar a la presó sota el règim de Daniel Arap

Moi i posteriorment es va haver d’exiliar per les contínues amenaces de mort.

En les seves visites a diferents països i oferint conferències es va adonar que el problema que ell havia viscut a Kenya era universal i tenia similituds en altres cultures on la llengua materna dels habitants també era perseguida. Un dels episodis curiosos viscuts per l’escriptor africà es va produir l’any 1986 quan va publicar la novel·la ‘Matigari’. El dictador kenyà Daniel Arap Moi va ordenar arrestar al personatge de la novel·la i després de saber que no es tractava d’un personatge real va decidir retirar del mercat kenyà la novel·la escrita per Thiong’o, convertint-se en un escriptor prohibit i perseguit.

Laura Huerga editora de Raig Verd destacava fa uns anys a L’illa dels Llibres ‘ens sembla imprescindible tenir l’obra de Thiong’o en català i castellà. Sobretot per la seva lluita i denúncia de les cultures minoritzades. Ell va decidir tornar a escriure en la seva llengua materna tot i que li costava més.’

“SENSE POR” PER MARTÍ GIRONELL

L'escriptor i periodista analitza “La cantant de fado” (Columna) de Jordi Campoy

“No és valent qui no té por, sinó qui sap conquerir-la”.

Aquesta frase que és de Nelson Mandela, la trobareu a l'inici de *La cantant de fado*. És la segona novel·la del músic i escriptor de Sabadell, Jordi Campoy Boada i sintetitza a la perfecció l'actitud dels personatges que trobareu a les pàgines del llibre. Homes i dones que cadascú malgrat que les seves limitacions decideixen fer el pas, envalentonar-se i vèncer allò que els paralitza. De vegades uns records, d'altres uns fets que els han desmuntat, però no del tot perquè com ens fa veure Campoy amb la Rita o en Guillem, els dos personatges principals, dins de cadascú de nosaltres hi trobarem la manera d'afrontar aquests

temors. I la música no només ajuda a amansir aquests monstres que ens fan la vida impossible sinó que a través del pentagrama podem dibuixar nous camins per recórrer. Alguns han d'anar fins a Portugal per descobrir-ho.

Aquests dies he quedat amb mi mateix i he estat a Lisboa. Sense sortir de casa i gràcies a una novel·la *La cantant de fado*. Una obra que com l'anterior “*La noia del violoncel*” està amarada d'una escriptura molt musical que té el segell de Jordi Campoy. A través del seu estil m'he capbussat en la realitat que va captivar Pessoa i Dulce Pontes, m'he passejat pel barri d'Alfama o he pujat al castelo San Jorge amb un peu a la història

de Portugal i a la trista realitat que amagava la veu de vellut de la Rita la cantant de fado. De qui en Guillem, un compositor en hores baixes en fa matèria literària per abordar la necessitat de lluitar contra les pors que ens paralitzen. El ritme de lectura no és pas de fado precisament. És vertiginós, ràpid i la història saltironeja pel pentagrama literari que ha compost Campoy amb la mateixa suavitat que la saudade envaeix les vides dels seus protagonistes. Els la recomano perquè la novel·la val la pena. I per dos motius: no només pel viatge físic a la capital portuguesa sinó també per l'excursió cap al nostre interior a la qual ens convida en Campoy per viure sense por.

MARTÍ GIRONELL, periodista i escriptor.

Ha publicat les novel·les “*El pont dels jueus*”, “*La força d'un destí*” (Premi Ramon Llull), “*Strappo*”, “*L'arqueòleg*”, “*El primer heroi*”, “*L'últim abat*”, “*La venjança del bandoler*” (Premi Nèstor Luján) i “*Paraula de jueu*”.

www.illadelsllibres.com

L'illa dels **LLIBRES**

l'actualitat literària al teu abast

Email: info@illadelsllibres.com

WWW.ILLADELSLLIBRES.COM